

Ján Krstiteľ – Šimon Peter – Boh vtelený v Cirkvi – pokušenie duchovnosti – zemité kresťanstvo

Dnes môžeme začať niekde pri Jánovi Krstiteľovi: na pustom mieste pri Jordáne ohlasuje príchod Mesiáša. Je hlasom – ale stále len ľudským hlasom, ktorý niečo sľubuje a nemá nič viac, čím by svoj sľub podložil, než je váha hlasu a presvedčivosť asketického života, ktorý žije. A potom... sa zrazu objaví Ježiš. A konečne aj Ján naozaj vidí a skutočne sa dotýka toho, čo ohlasuje: „*Keď na druhý deň videl, ako k nemu prichádza Ježiš, zvolal: "Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta.*“³⁰ *Toto je ten, o ktorom som hovoril: Po mne prichádza muž, ktorý je predo mnou, lebo bol prv, ako ja.*“³¹ *Ani ja som ho nepoznal, ale preto som prišiel a krstím vodou, aby sa on stal známym Izraelu.*“³² *Ján vydal svedectvo: "Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočinul na ňom.*“³³ *Ani ja som ho nepoznal, ale ten, čo ma poslal krstíť vodou, mi povedal: "Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočinúť na ňom, to je ten, čo krstí Duchom Svätým."*“³⁴ *A ja som to videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn.*“ (Jn 1,29-34 SSV)

Pokračujme Šimonom Petrom. Celý život žije nábožne a spravodlivo. Modlí sa k Bohu. Ale nikdy Ho nevidel. A zrejme ani žiadne skutky, ktoré by sa dali nazvať „mocnými činmi Pánovými“. A potom stretne Ježiša. Najprv v ňom vidí učiteľa a nasleduje Ho¹. Potom zažíva asi po prvý raz v živote naozaj „mocné činy“: svadbu v Káne Galilejskej a prvé Ježišovo znamenie a neskôr onen zázračný rybolov, po ktorom volá: „*Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny.*“² *Hrôza sa totiž zmocnila jeho i všetkých, čo boli s ním, nad úlovkom rýb, ktoré chytili*“ (Lk 5,8n SSV). A nakoniec začína tušiť, že to, na čo sa pozerá, nie sú len „mocné činy Pánove“, ale čosi omnoho, omnoho viac – a vyjavene i s bážňou vyznáva: „*Ty si Mesiáš, Syn živého Boha*“ (Mt 16,16 SSV)! A uvedomuje si čosi neveriteľné: „*Veď som muž s nečistými perami a bývam medzi ľudom s nečistými perami; a moje oči videli kráľa, Pána zástupov*“ (Iz 6,5 SSV) – a nielen videl, ale Ho aj „počuli, ... na vlastné oči videli, ... hľadeli a ... ruky dotýkali“ (1 Jn 1,1 SSV)! Živého Boha! Pretože Boh sa stal v Kristovi Telom, človekom! Ale myslím, že tento fakt si Peter naplno uvedomil si až dnes – keď stál pred týmto Ježišom, o ktorom už uveril, že je Synom Boha, samým Bohom – a videl Ho ako Vzkrieseného, osláveného, opravdivo božského!

A potom už len s bážňou sleduje, že toto Vtelenie Boha nanebovstúpením neskončilo. Pokračuje ďalej – a v ešte šokujúcejšej podobe! Už nie vo svätom Tele Krista, zrozenom z Nepoškvnenej Márie, ale v Tele Cirkvi, v ktorej sa Kristus zaodieva Telom, tvoreným obyčajnými ľuďmi, často malými a v očiach sveta bezvýznamnými² – a vždy a bez výnimky nie svätými, ale hriešnymi³! – a v tomto Tele je aj naďalej prítomný, aby v ňom objímal všetkých, ktorí k Nemu prídu, aby ich premieňal v seba a aby tak priamo z ich vnútra tryskali pramene Svätého Ducha⁴, Kristovho Ducha, pretože On vychádza z Krista a oni sa v Tele Cirkvi stali Telom Krista, Kristom a teda i Ducha prijímajú tak, že pramení v ich vlastnom vnútri, pretože sa už stalo vnútrom Kristovým. A v tomto Tele Kristus, hmotne stále prítomný, viditeľný, počuteľný a hmatateľný,

aj naďalej koná svoje činy prostredníctvom sviatostí, ktoré sú opravdivým a účinným Božím konaním tu, na zemi⁵.

Toto je veľmi dôležité – práve dnes. Pretože práve dnes sme znova konfrontovaní so snahou robiť z náboženstva niečo „duchovné“. Nie „duchovné“ v hebrejskom zmysle, kde duchovné = božské. To je v poriadku, kresťanstvo je božské. Lenže dnes ľudia slovo „duchovné“ chápu skôr v antickom zmysle slova ako niečo „nehmotné“ a „nemateriálne“. A tak hovoria: Iste, náboženstvo... to znamená veriť v niečo, čo sme nikdy nevideli, čoho sme sa nikdy nedotkli... Ktovie, či vôbec ten Boh, v ktorého veríme, vôbec jestvuje... a kto môže vedieť, čo vlastne od nás chce? A kto vie, kto nakoniec bude spasený? Kto môže „zmerať vieru“? Aj tá je predsa neviditeľná, nie? Každý človek sám vo svojom srdci musí nejako vycítiť, čo a ako konať a ako sa k Bohu správať... A Cirkev? Načo nejaké „organizované náboženstvo“ a nejaké „svetské štruktúry“? To je všetko len ľudský výmysel. Človek môže (a asi aj má) Boha uctievať vo svojom srdci a nič vonkajšie k tomu nepotrebuje. Ani nijaký kostol, ani nič podobné, veď rovnako sa môže pomodliť aj doma... A to je druhý znak tohto dnešného „duchovného“ postoja: že totiž takéto „náboženstvo“ sa v praxi potom zväčša nijako netýka hmotného sveta, ale len sveta „duchovného“, nehmotného, sveta modlitby, viery, meditácie, čerpania „pozitívnej energie“ a pod. Možno aj toto je dôvodom, prečo ľudia tak radi podobným názorom veria: že si môžu svoje „náboženstvo“ utvoriť tak, aby vyhovovalo ich spôsobu života a žiť ho bez toho, aby nejako zásadne ovplyvňovalo ich „svetský“ život, v ktorom môžu aj naďalej žiť po svetsky, ale mať pritom taký ten dobrý pocit, že sú napriek tomu „nábožní“ a „duchovní“... Pavol nás pred tým varoval, keď prorocky napísal: „*Pride čas, keď [ľudia] neznesú zdravé učenie, ale nabháňajú si učiteľov podľa svojich chůtok, aby im štekli uši.*“⁴ *Odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam*“ (2 Tim 4,3-4 SSV).

Potom sa ale obracia na Timoteja a jedným dychom ho vyzýva: „*Ty však buď vo všetkom trpezlivý, znášaj útrapy, konaj dielo evanjelistu, plň svoju službu*“ (2 Tim 4,5 SSV). Vyzýva ho na konkrétnu službu v konkrétnom spoločenstve Cirkvi, ktorá zahŕňa celý jeho život a celú jeho osobnosť. Prečo? Pretože v skutočnosti je náboženstvo presným opakom dnešnej „duchovnosti“: Vteleným Bohom, ktorý viditeľne a hmatateľne prebýva v Tele Cirkvi, viditeľne a hmatateľne vyučuje cez apoštolský úrad Cirkvi, viditeľne a hmatateľne koná vo svojich sviatostiach, v ktorých viditeľne a hmatateľne pretvára celého človeka, s jeho duchom, dušou i telom, s celým jeho životom, ktorý sa nijako nedelí na nejakú „náboženskú“ a „profánnu“ sféru, vrátane jeho majetku, zamestnania a vôbec, všetkých ostatných vecí, ktoré bežne považujeme za „svetské“. Všetko toto Boh vŕahuje do svojho Tela, svojej rodiny, ktorá viditeľne a hmatateľne jestvuje v tej istej Cirkvi. A tam dáva, znova viditeľne a hmatateľne, svoj opravdivý Život, Boží Život, Trojičný Život, Blaženosť Boha a krásu i radosť Neba.

Majme preto dnes odvahu vymaniť sa z ilúzie onej „duchovnosti“, aby sme aj my prišli k Bohu Vtelenému v Cirkvi, odovzdali Mu do rúk svoj život celý – vrátane jeho „svetskej“ stránky – a následne aby nám aj Boh mohol darovať svoj život a spásu skutočne, reálne, viditeľne a hmatateľne.

Váš Inky

¹ „On hneď vyhľadal svojho brata Šimona a povedal mu: „*Našli sme Mesiáša,*“ čo v preklade znamená Kristus.“⁴² *A priviedol ho k Ježišovi.*“ (Jn 1,41-42 SSV)

² „*Len sa pozrite na svoje povolanie, bratia, že tu niet veľa múdrych podľa tela ani veľa mocných, ani veľa urodzených*“ (1 Kor 1,26 SSV)

³ „*niet rozdielu: veď všetci zhršli a chýba im Božia sláva*“ (Rim 3,22-23 SSV)

⁴ „*Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije.*“³⁸ *Ako hovorí Písmo, z jeho vnútra potečú prúdy živej vody.*“³⁹ *To povedal o Duchu, ktorého mali dostať tí, čo v neho uverili.*“ (Jn 7,37-39 SSV)

⁵ Všetko, „čo bolo viditeľné na Kristovi, teraz prešlo do sviatostí Cirkvi.“ (sv. Lev Veľký)